

Conflictul cosmic cu privire la caracterul lui Dumnezeu

Textul de memorat: „Și am auzit altarul zicând: «Da, Doamne, Dumnezeule atotputernic, adevărate și drepte sunt judecățile Tale»” (Apocalipsa 16:7)

Advenștii de ziua a șaptea privesc realitatea prin prisma conceptului biblic al conflictului dintre Hristos și Satana. Ca să utilizăm un termen din filosofie, aceasta este „metanarațiunea” – cadrul general care ne ajută să explicăm lumea în care trăim și evenimentele care se petrec în ea.

În centrul acestui conflict se află sanctuarul care, după cum am văzut, ne vorbește despre o temă reluată iar și iar, de la începutul și până la sfârșitul istoriei mântuirii: răscumpărarea omenirii prin moartea Domnului Isus. Dacă este corect înțeles, mesajul sanctuarului contribuie și la ilustrarea caracterului lui Dumnezeu, pe care Satana l-a atacat încă de la izbucnirea mării lupte în ceruri.

Săptămâna aceasta, vom studia câteva aspecte importante ale conflictului dintre Hristos și Satana, aspecte care ne descoperă adevărul despre caracterul lui Dumnezeu și despre minciunile celui rău.

Revoltă în cer

1. Ce ni se spune în Ezechiel 28:12-17 și Isaia 14:12-15 despre căderea lui Lucifer?

La prima vedere, se pare că în Ezechiel 28:12 este vorba doar despre un monarh pământesc. Există totuși unele elemente care ne fac să credem că pasajul se referă de fapt la Satana.

Mai întâi, observăm că ființa despre care este vorba aici este numită „un heruvim ocrotitor cu aripile întinse” (Ezechiel 28:14), lucru care ne trimite cu gândul la cei doi heruvimi din Sfânta Sfintelor, din sanctuarul pământesc, care stăteau cu aripile întinse deasupra chivotului, acoperindu-l (Exodul 37:7-9). Se mai spune apoi că această ființă umbla prin mijlocul pietrelor scânteietoare (aprinse), pe „muntele cel sfânt al lui Dumnezeu” (Ezechiel 28:14) și că stătea în „Eden, grădina lui Dumnezeu” (Ezechiel 28:13), expresii care fac trimitere la simboluri din sanctuar. Vesmântul splendid descris în versetul 13 conține nouă tipuri de pietre prețioase care se regăsesc și pe pieptarul marelui-preot (Exodul 39:10-13). Așadar, există aici o multitudine de referințe la sanctuar.

După ce prezintă frumusețea neîntrecută a heruvimului, textul trece la descrierea căderii sale morale. Slava i s-a urcat la cap. Din cauza frumuseții, inima i s-a îngâmfat, din cauza strălucirii, și-a stricat înțelepciunea, iar din cauza negoțului său – care se referă probabil la defăimarea caracterului lui Dumnezeu și la instigarea la rebeliune – s-a umplut de violență („silnicie”).

Spre deosebire de puterile pământești arogante care caută să se înalțe spre cer, în Isaia 14:12-15, Lucifer, „fiul zorilor” (în latină, *lucifere*), merge în altă direcție: cade din cer pe pământ, un indiciu despre faptul că el este o ființă cerească mai degrabă decât un pământean. Și alte expresii – „scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu”, „muntele adunării”, „capătul miazănoptii” și „Cel Preaînalt” – subliniază ideea că avem de-a face cu o ființă cerească. Alternanța timpurilor verbale din text arată că a existat o primă cădere a lui Lucifer, din cer pe pământ (Isaia 14:12), care va fi urmată cândva, în viitor, de o a doua, de pe pământ în *Sheol*, „Locuința morților” (Isaia 14:15). Reiese de aici că pasajul acesta nu se referă la vreun împărat al Babilonului, ci la Lucifer.

O ființă desăvârșită, creată de un Dumnezeu desăvârșit, cade în păcat? Ce ne spune aceasta despre realitatea libertății morale în universul creat de Dumnezeu? Ce ne spune despre caracterul lui Dumnezeu?

Acuzațiile

După căderea sa din cer, Satana a început o campanie de distorsionare și de calomniere a caracterului lui Dumnezeu încă din Grădina Edenului (Geneza 3:1-5), primul „sanctuar” de pe pământ, aducând și aici răzvrătirea pe care o inițiasse în cer. După ce a intrat în contact cu Eva prin intermediul șarpelui, el i-a strecurat în minte ideea că Dumnezeu îi lipsește, pe ea și pe Adam, de un lucru bun, că El le reține un lucru pe care ar fi trebuit să-l aibă. Prin aceasta, el nu a făcut decât să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu.

Căderea lui Adam și a Evei l-a așezat pe Satana, pentru o vreme, pe „scaunul de domnie” al acestei lumi. Există câteva texte care ne lasă să înțelegem că Satana a redobândit accesul în curțile cerești ca „stăpânitor al lumii acesteia” (Ioan 12:31), totuși nu ca proprietar de drept al planetei, ci ca unul care și-a însușit prin furt acest „drept”.

2. Ce dezvăluiri despre marea luptă se fac în Iov 1:6-12 și Zaharia 3:1-5?

Pasajele acestea ne lasă să întrezărim ce se întâmplă în cer în timpul mării lupte. Satana susține că Iov este neprihănit doar din interes și că urmează o logică meschină: dacă sunt bun, Dumnezeu mă va binecuvânta; dacă nu mai primesc binecuvântări, nu o să mai cred în Dumnezeu.

Cât despre marele-preot Iosua și despre ceilalți credincioși (vezi Apocalipsa 12:10), Ellen G. White notează că Satana „îi acuză pe copiii lui Dumnezeu și face ca situația lor să pară cât mai disperată cu putință. El înfățișează înaintea lui Dumnezeu faptele lor rele și defectele lor.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 167

Însă, în ambele situații, obiectivul real este dreptatea lui Dumnezeu. În spatele tuturor acuzațiilor, se află întrebarea: Lucrează corect și cu dreptate? Caracterul Său este supus examinării. Este drept ca Dumnezeu să-i salveze pe păcătoși? Procedează El corect atunci când îi socotește neprihăniți pe cei păcătoși? Trebuie să fie ori drept, și atunci să-i pedepsească, ori îndurător, și atunci să-i ierte. Cum poate să fie și drept, și milos?

Dacă Dumnezeu ar fi doar drept, care ar fi soarta noastră? Am merita această soartă? De ce?

Iubirea și dreptatea arătate la cruce

Încă de la început, Dumnezeu nu a lăsat nicio urmă de îndoială că avea să dezmințască acuzațiile lui Satana și că avea să-și demonstreze și dragostea, și dreptatea. Dacă dreptatea Sa cerea executarea pedepsei pentru păcatul omenirii, dragostea Sa urmărea readucerea omului în relație cu El. Cum putea să fie și iubitor, și drept?

3. Ce a făcut Dumnezeu pentru a-și demonstra atât dragostea, cât și dreptatea? 1 Ioan 4:10; Romani 3:21-26.

Caracterul lui Dumnezeu a fost dezvăluit în mod complet la moartea Domnului Hristos. El ne-a iubit atât de mult, încât l-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre (1 Ioan 4:10; Ioan 3:16). El a demonstrat că este drept prin faptul că a plătit El însuși pedeapsa pentru călcarea Legii: cerințele Legii au fost satisfăcute la cruce, prin Isus. În același timp, prin acest act de justiție, Dumnezeu a putut să-și manifeste harul și iubirea, deoarece Isus a murit pentru noi, în locul nostru, pentru ca noi să nu mai fim nevoiți să înfruntăm moartea. Aceasta este marea veste bună: Dumnezeu însuși a purtat pedeapsa cerută de dreptatea Sa, pedeapsa pe care ar fi trebuit să o suferim noi.

Romani 3:21-26 ne vorbește despre neprihănirea lui Dumnezeu și despre răscumpărarea prin Isus Hristos. Dumnezeu și-a arătat neprihănirea prin moartea Domnului Hristos „în așa fel, încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Romani 3:26). Și de data aceasta, contextul în care este amintită moartea lui Hristos abundă în referiri la sanctuar. După cum am văzut în studiile anterioare, moartea Sa este jertfa desăvârșită și înlocuitoare, iar El este „o jertfă

de ispășire” (sau un „capac al ispășirii” – studiul 4). Ambele Testamente ne arată că misiunea Sa a fost ilustrată prin intermediul serviciilor din sanctuarul pământesc.

„Cu mare interes, lumile necăzute așteptau să vadă cum Iehova Se ridică și-i nimicește pe locuitorii pământului. [...] Dar, în loc să distrugă lumea, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să o salveze. [...] Chiar în momentul decisiv, când se părea că Satana era pe punctul de a triumfa, Fiul lui Dumnezeu a venit cu solia harului divin.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 37

Ce ne spune acest citat despre caracterul lui Dumnezeu?

Dreptatea lui Dumnezeu dovedită

Scriptura ne arată că judecata este o veste bună pentru cei care cred în Dumnezeu, care au încredere în El și care Îi sunt loiali, chiar dacă „noi nu putem răspunde acuzațiilor aduse de Satana împotriva noastră” (Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 472). Dar judecata nu ne are în vedere numai pe noi. Ea are loc și pentru a arăta înaintea întregului univers dreptatea lui Dumnezeu.

4. Ce ni se spune despre caracterul lui Dumnezeu în următoarele pasaje biblice? Psalmii 96:10,13; 2 Timotei 4:8; Apocalipsa 16:5,7; 19:2.

Dumnezeu Își va descoperi caracterul la judecată. În final, toți oamenii vor înțelege ce a înțeles și Avraam: „Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?” (Geneza 18:25). Prin diferitele etape ale judecății, când sunt deschise și cercetate rapoartele, se urmărește ca îngerii (în timpul judecății preadvente) și oamenii mântuiți (în timpul judecății din decursul mileniului) să poată verifica și să poată avea convingerea că Dumnezeu a acționat cu imparțialitate și cu milă în cazul fiecărui om.

5. Citește Filipeni 2:5-11. Ce eveniment uimitor descrie acest pasaj?

Versetele 9-11 prevestesc înălțarea Domnului Hristos. Cele două acțiuni principale amintite în versetele 10-11 exprimă, în esență, aceeași idee: Isus este Domn și toate ființele create Îi vor recunoaște poziția. În versetul 10 este amintită prima acțiune: „să se plece orice genunchi”. Îngenuncherea înaintea unei persoane este un gest prin care i se recunoaște autoritatea. Aici se referă la omagierea lui Hristos, la recunoașterea Lui ca Suveran suprem. În continuare, se arată că omagiile sunt aduse de ființele din întregul univers: „din ceruri, de pe pământ și de sub pământ”. Toate ființele vii, de la ființele fără păcat din cer și până la cei vii de pe pământ și morții care au fost înviați, cei mântuiți, dar și cei nemântuiți deopotrivă, toți Îl recunosc ca Domn.

A doua acțiune este ca „orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu, că Hristos este Domnul” (vers. 11). În cele din urmă, toți vor recunoaște că Dumnezeu este îndreptățit să-L înalțe pe Hristos ca Domn. Toți vor recunoaște că El este drept și consecvent. Până și Satana, arhivrajmașul, va admite dreptatea divină și supremația lui Hristos (vezi Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 670, 671).

O priveliște pentru întregul univers

În Predica de pe Munte, Domnul Isus a rostit următoarele cuvinte: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5:16). El ne descoperă în acest îndemn un principiu care se regăsește în întreaga Scriptură, dar pe care mulți îl răstălmăcesc: prin faptele lor, credincioșii Îi aduc lui Dumnezeu fie slavă, fie dezonoare.

6. Citește Ezechiel 36:23-27. Cum urma Dumnezeu să-Și înalțe Numele prin cei din poporul Israel de odinioară?

Pasajul acesta despre noul legământ este foarte bine cunoscut de noi toți. Dorința lui Dumnezeu este să producă o transformare radicală în viața copiilor Săi. El vrea să-i curățească de păcate (vers. 25) și să le dea o inimă nouă și un duh nou (vers. 26) ca să poată fi un popor sfânt, în stare să păzească

poruncile Sale. El vrea să-i îndreptățească și să-i sfințească, astfel ca ei să-L poată onora în mod cuvenit prin viața lor (vers. 23).

Este adevărat că factorul-cheie prin care caracterul lui Dumnezeu a fost descoperit și înălțat înaintea universului este crucea. „Satana a văzut că masca sa a fost smulsă. Guvernarea sa fusese descoperită înaintea îngerilor necăzuți și înaintea universului ceresc. El se descoperise ca ucigaș. Vărsând sângele Fiului lui Dumnezeu, el se rupsesse cu totul de simpatia ființelor cerești.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 761

Totuși, pe lângă faptul că Dumnezeu Și-a proslăvit Numele prin jertfa Domnului Hristos, El îi cheamă și pe credincioșii din Noul Testament să fie „o priveliște pentru lume, îngeri și oameni” (1 Corinteni 4:9). Aceasta înseamnă că tot ce facem nu facem doar în văzul altor oameni, ci și în văzul ființelor din cer. Deci ce fel de mărturie dăm noi? Prin viața noastră putem ajuta „domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască... înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu” (Efeseni 3:10) sau putem să facem de rușine Numele Celui în care mărturisim a crede!

Ce fel de „priveliște” este viața ta pentru oameni și îngeri? O priveliște prin care Dumnezeu este slăvit sau o priveliște care îl face pe Satana să jubileze, mai ales că pretinzi că ești un urmaș al lui Isus?

Studiu suplimentar

Citește capitolul 1, „De ce a fost îngăduit păcatul?”, p. 33-43, din *Patriarhi și profeți* de Ellen G. White și, din *Mărturii*, vol. 5, capitolul „Caracterul lui Dumnezeu descoperit prin Hristos”, p. 737-746.

„El [Hristos] era în lume Reprezentantul desăvârșit al Tatălui, Acela al cărui caracter și ale cărui practici respingeau reprezentările greșite ale lui Satana cu privire la Dumnezeu. Satana L-a acuzat pe Dumnezeu de atributele pe care le avea el însuși. Acum, în Hristos, el a văzut descoperindu-se adevăratul caracter al lui Dumnezeu – un Tată milos, care voia ca niciun om să nu piară, ci toți să vină la pocăință și să aibă viața veșnică.” – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, p. 254

„Misiunea lui Hristos, atât de slab înțeleasă, atât de puțin cuprinsă cu mintea, misiune care L-a chemat de la tronul lui Dumnezeu la taina altarului crucii de pe Calvar, se va dezvălui din ce în ce mai mult minții și se va vedea că în jertfa Sa se găsesc izvorul și principiul oricărei alte misiuni de dragoste.” – Ellen G. White, *In Heavenly Places*, p. 319

Întrebări pentru discuție

1. Meditează la ideea că, la finalul mării lupte, toate ființele inteligente din univers, inclusiv Satana și cei pierduți, vor recunoaște dreptatea, adevărul și neprihănirea lui Dumnezeu în modul în care a tratat păcatul și răzvrătirea. Ce ne spune aceasta despre caracterul Său? Ce ne spune despre realitatea libertății morale și despre importanța acestei libertăți pentru universul pe care l-a creat?
2. Există mulți creștini care neagă existența lui Satana, considerând că el ar face parte din superstițiile prin care oamenii primitivi încercau să explice răul și suferința din lumea noastră. Gândește-te cât de mare este amăgirea aceasta! Cum e posibil ca un creștin să nege existența unei puteri despre care Biblia, și mai ales Noul Testament, ne spune că este o ființă reală? Ce ne spune aceasta despre influența puternică pe care o au modernismul și secularismul asupra unor biserici? Ce putem învăța noi, adventiștii de ziua a șaptea, din greșelile altora, pentru a nu cădea în aceeași capcană ca ei? Dacă Satana nu este o ființă reală, atunci ce mai rămâne din marea luptă dintre bine și rău?